

150000 SLOV

texty odjinud

VIII/89/23

Československo Šimečka k ruské inteligenci (1); Rozhovor Jakovlev – Hoření (3); Kohout o Johanesovi (7); Konrad o Havlovi (8); Klíma- Šómen: Rány na duši; P. Glotz: Smog nad Prahou (13) a další

SSSR: Gorbačov v roce V. (19); Aslund o sovět. ekonomice (46); Kozyrev o zahraniční politice (49); Vše-ruské impérium II. (61); Ukrajina se probouzí (72) a další

Střed. a vých. Evropa: Vztahy mezi Západem a Vých. Evropou (73); Demontáž komunismu (88); Rehabilitace Nagye (94,95); Solidarność – matka a dcera (101); Století uprchlíků III (104)

Čína a Severní Korea: Fang-Li Ži: Čínská zklamání a naděje (112); Meze uvolnění mezi SSSR a ČLR (115); Fenjan dnes (116)

Záp. Evropa: F. Lewis, E. Yonder, D.A. Bell o revoluci, volnosti a rovnosti (118, 119, 120)

Třetí svět: Konec prolévání krve (123); Alláh a chudí (127); Mario Vargas Llosa: Latinská Amerika (131); 30 let revoluční fidelity (137)

Ideologie: Reálný marxismus (140), Jaký je dnes komunismus? (148)

Náboženství: Sacco, Stehle, Casaldaliga: Wojtyla a svět (155 ff); Soumrak lidové církve (169)

Kultura: Slova pro Salmana Rushdie (172); W. Gombrowicz: Z deníků (176); L. Ginsburgová: O starém a novém (187); Vaksberg: Morálka a právo (191); Tondrakov: Na ostrově komunismu (206); Romm: Setkání s Chruščovem (216); Starink: Dobré knihy vždycky najdou nakladatele (225)

ČESKOSLOVENSKO

Milan Šimečka

Svědění ruské inteligence

Povznášel jsem se nad hloupost a lež, smí ale jiným do svědomí sahat, kdo bez následků přecházel Budapešť a komu srdce neutrhla Praha?

Tyto verše z písně Vladimíra Vysockého jsou československému čtenáři volně dostupné ve 12. čísle časopisu Sovětská literatura. Snad proto, aby bylo poselství zřetelnější, jsou zde jako jediné vytištěny ještě i ve slovenském překladu a v ruském originále. Není jistě třeba dodávat, že Vysockému nešlo o jakoukoliv Budapešť a jakoukoliv Prahu, ale o Budapešť v roce 1956 a Prahu v roce 1968. Nevím, zda Vysockij kdy tuto píseň veřejně zpíval, ale připíši mu k dobru, že právě on, jeden z nejpopulárnějších Rusů, obrátil ruské svědomí také tím-

to směrem. V roce 1956 mu bylo osmnáct a v roce vpádu do Československa třicet.

Mý ovšem víme, že kvůli Praze puklo srdce jen nevelkému počtu představitelů ruské inteligence. Sedm bylo těch, kteří vyšli demonstrovat v oněch dnech na Rudé náměstí a strávili pak dlouhá léta ve vyhnanství. Od té doby uplynulo dvacet let a mne zachvacuje smutek, když čtu v úryvku z knihy Raisy Orlovové, jaké byly jejich další osudy:

„Vadim Delone zemřel v Paříži. Viktor Fajnbereg žije v Londýně. Vladimír Dremľuga a Pavel Litvinov v USA. Pavel je učitelem fyziky a přednáší o hnutí za lidská práva v SSSR. Natálie Gorbaněvská žije v Paříži, je členkou redakční rady časopisu Kontinent, píše verše a články, Konstantin Babickij a Larisa Bogorazová žijí v SSSR. Larise zemřel manžel. Velice aktivně se podílí na vydávání stále nových samizdatových časopisů, účastní se sympozií a práce svobodných univerzit.“ (150 000 SLOV, VII/88/21).

Po vlastních zkušenostech chápeme asi lépe než kdo jiný, že svědomí ruské inteligence, obrácené k našemu neštěstí, bylo tak slabě slyšet.